

فصل روزه (لنت)

فصلی برای تفکر پیرامون مرگ و قیام عیسی مسیح

لنت به صورت سنتی از چهارشنبه‌ی خاکستر آغاز می‌شود. چهارشنبه نخل در کلیساهای لیترجیکال (کلیساهایی که برای پرستش و دعا از کتابهای مرجع استفاده می‌کنند) زمانی است که آنها شاخه‌های نخلی که در یکشنبه‌ی نخل سال قبل دریافت کرده بودند را می‌آورند و آنها را سوزانده، خاکستر آن را جمع کرده و پس از مخلوط کردنش با روغن زیتون به پیشانی ایمانداران می‌مالند. آنها این کار را به عنوان نشانه‌ای برای نیازشان به قربانی مسیح انجام می‌دهند. هر چند موضوعات قابل توجهی پیرامون مرگ و قیام عیسی مسیح وجود داد ولی کلیسای ما به صورت خاص این سنت را انجام نمی‌دهد. به همین خاطر ما برنامه لنت (فصل روزه) خود را با دیگر کلیساهای لیترجیکال آغاز می‌کنیم.

لنت زمانی است که کلیسا زمان خود را برای تفکر بر قربانی مسیح برای گناهانمان صرف می‌کند. لنت نه کلمه‌ای انگلیسی بلکه لاتین و به معنای چهل است. به صورت سنتی چهل روز بین چهارشنبه خاکستر و شنبه پیش از قیام مسیح بدون احتساب یکشنبه‌ها فاصله وجود دارد. مشخصه‌ی لنت، روزه گرفتن در این ایام بدون احتساب یکشنبه‌ها است که در آن مراسم عشاء ربانی یا مشارکت کلیسایی جشن گرفته می‌شود. روزه گرفتن در کلیساهای اولیه به معنای صرف نظر کردن از غذا خوردن بوده است. آنها این کار را به دلایل مختلفی انجام می‌دادند؛ یکی از آنها این بود که آماده سازی غذا زمان زیادی را به خود اختصاص می‌داد و افراد به جای این کار، زمان بیشتری را برای کلام خداوند صرف می‌کردند. همچنین گرسنگی جسمانی می‌تواند گرسنگی روحانی شخص و نیازش به نان روحانی که عیسی مسیح است را به او یادآوری کند. آخرین و مهم‌ترین دلیل هم این که عیسی گفته است پیروانش روزه خواهند گرفت (متی ۶: ۱۶-۱۸). امروزه تهیه‌ی غذا زمان زیادی نمی‌گیرد ولی با این حال روزه گرفتن از غذا می‌تواند به عنوان یک انضباطی روحانی که مسیح از پیروانش انتظار دارد به حساب آید. با این حال بهتر است ببینیم چه چیزی مقدار بیشتری از زمان ما را به خود اختصاص می‌دهد تا آن را کنار گذاشته و آن زمان را به تفکر در کلام خدا پردازیم. شاید روزه گرفتن از فیسبوک، اینستاگرام و یا دیگر شبکه‌های اجتماعی بتواند زمان بیشتری برای تفکر بر کاری که عیسی مسیح برای شما انجام داده است را برایتان فراهم سازد.

روزه گرفتن خدا را مجبور به دادن برکات مخصوص روحانی نمی‌کند بلکه کمک می‌کند تا زمان بیشتری را با مسیح صرف کنیم و گرسنگی روحانی و اشتیاقمان برای حضورش در زندگیمان را ارضا نمائیم. این کار به عنوان عملی پرستشی و اعلام کردن نیازمان به خداوند به عنوان پدرمان برای نیازهای روحانی، جسمانی و احساسیمان است.

امروزه در کلیسا انواع مختلفی از روزه از قبیل نخوردن شیرینی، گوشت، لبنیات و یا کنار گذاشتن شبکه‌های اجتماعی، استفاده از اینترنت و تماشای تلویزیون برای فصل لنت مرسوم است. هدف از این کار کمک کردن به شما برای تمرکز بر روی عیسی مسیح، قربانی شدنش برایتان و کلام مقدسش است که در طول نسل‌های متعدد برایتان حفظ شده است.

برکت خداوند هر لحظه در مسیرتان به دنبال او، همراهتان باشد. برای دریافت اطلاعات بیشتر و یا طرح سوالاتان می‌توانید با ما از طریق pbinstitute@protonmail.com تماس حاصل نمائید.

روز اول: چهارشنبه اولین هفته

چهارشنبه خاکستر

و خداوند خدا آدم را امر فرموده، گفت: «از همه‌ی درختان باغ بی ممانعت بخور، اما از درخت معرفت نیک و بد زنهار نخوری، زیرا روزی که از آن خوردی، هرآینه خواهی مرد.» پیدایش ۲: ۱۶-۱۷

خداوند به انسان فرمانی ساده داد که از یک درخت نخور و اگر بخوری با پیامد مرگ مواجه می‌شوی! خداوند منبع حیات ما است و اگر خودمان را از حضور او خارج کنیم، محال است که به صورت واقعی زنده بمانیم. رحمت و محبت عظیم خداوند باعث شد که اجداد ما در آن واحد به صورت فیزیکی نمیرند و به جای آنها، مرگ فیزیکی یک حیوان اتفاق افتاد تا بار دیگر آنها را ببوشاند (پیدایش ۳: ۲۱). داشتن حیات فیزیکی به آنها فرصتی داد تا بتوانند در این عمل، وعده‌ی نجات خداوند را ببینند و بشنوند (پیدایش ۳: ۱۵ و ۲۱). آنها مشاهده کردند که جریمه‌ی گناهشان از طریق مرگ یک حیوان پرداخته شد. به آدم و حوا فرصت داده شد تا به روشی که خداوند برای پاک شدن گناهانشان فراهم کرده و می‌کند، ایمانی نجات بخش بیاورند هر چند در آن زمان رابطه‌شان با خداوند به صورت کامل بازسازی نشده بود.

رابطه ما با خداوند به خاطر گناه شکسته شده و از حضورش اخراج شده‌ایم (پیدایش ۳: ۲۳). از آن زمان به بعد دنیا روش‌های جدیدی برای شرارت ابداع کرده است. در فرزندان آدم و حوا اولین قتل و ریخته شدن خون انسان دیده شد (پیدایش ۴: ۸) و همینطور شرایط بدتر و بدتر شد. گناهان عامل تخریب روابط و دنیا است. ما گوشه‌ای تنها افتاده و ناتوان از یافتن راهی برای بازگشت به رابطه عاشقانه با خداوند بودیم. در راه‌هایمان گمشده و منحرف، شریر، فاسد و ناامید در دنیا به شکلی که نمی‌توانستیم کاری خوب یا ارزشمند انجام دهیم.

خدای ما مقدس و عاری از هرگونه گناه است و محبتش کامل! ما معمولاً فکر می‌کنیم که گناه، فقط زنا و بت‌پرستی و قتل و... است ولی اینها عمق تباهی ما را در بر نمی‌گیرند؛ فساد ما از ذهنمان آغاز می‌شود. عیسی می‌گوید "هر که به زنی با دیده‌ی شهوت بنگرد، در قلبش با او زنا کرده است" (متی ۵: ۲۶). گناه بت‌پرستی نیز به همین شکل در قلب ما شکل می‌گیرد؛ کتاب مقدس می‌گوید "بت‌پرستی از طمع نشأت می‌گیرد" (کولسیان ۳: ۵). قتل از خشم سرچشمه می‌گیرد؛ قاتن برادرش را به این خاطر کشت که از پذیرفته نشدن قربانی خودش و قبول شدن قربانی هابیل توسط خداوند عصبانی بود (پیدایش ۴: ۶-۷؛ متی ۵: ۲۱-۲۲). این گناهان پنهان، عظیم و مملو از فساد هستند و ما نه می‌توانیم با وجود آنها در قلبمان به حضور خدای مقدس برسیم و نه قدرت این را داریم که از آنها خلاصی یابیم. خداوند می‌بایست کاری برایمان انجام دهد و جریمه‌ی گناهانمان را پرداخت کند. ما نمی‌توانیم با قدرت خودمان گناهانمان را پاک کنیم بلکه مسیح با قربانی کاملش بر روی صلیب این جریمه را پرداخت کرده و ما تنها از طریق او می‌توانیم با خداوند صلح داده شویم.

متن‌های پیشنهادی برای مطالعه:

پیدایش فصل ۳ و ۴: ۱-۱۶

پرسش‌ها برای اندیشیدن:

با چه افکاری دست و پنجه نرم می‌کنم؟ خشم، حسادت، طمع، ...؟

خداوند باید چه کاری را در قلبم انجام دهد تا از گناهانم خلاصی یابم؟

دعا:

ای خدای بخشنده و پر محبت! تو تمام گناهانی که در قلبمان وجود دارد را می‌بینی ولی باز هم دوستان داری. زمانی که ما در گناهانمان غرق بودیم برایمان مردی (رومان ۵: ۸)، لطفاً با قدرت روح مقدست گناهکار بودنمان را نشانمان بده تا بتوانیم با خون عیسی پاک شده و به حضورت وارد شویم و با تو و قومت رابطه برقرار کنیم. در نام عیسی مسیح، آمین!

روز دوم: پنج‌شنبه اولین هفته

وای بر من که مرد شقی‌ای هستم! کیست که مرا از جسم این موت رهایی بخشد؟ رومیان ۷: ۲۴

رساله رومیان توسط پولس و در حدود سال ۵۷ میلادی نوشته شد که تقریباً هفت سال پیش از کشته شدنش در روم است. بیشتر مورخین بر این باورند که پولس در حدود سال ۳۴ میلادی به مسیح ایمان آورده است. بنابراین در زمان نگارش این رساله حداقل ۲۳ سال از ایمانش می‌گذشته ولی در آن می‌نویسد که گناهکاری ننگین است. این اولین باری نیست که او گناهکار بودنش را اعلام می‌کند بلکه یکی از تکان دهنده‌ترین آنها است. رسالات به قرن‌تیا از اولین رسالات اوست؛ او در اول قرن‌تیا می‌گوید "زیرا من کوچکترین رسولان هستم و لایق نیستم که به رسول خوانده شوم، چونکه بر کلیسای خدا جفا می‌رسانیدم" (۱۵: ۹). این رساله تقریباً نه سال پیش از رساله به رومیان و در حدود سال ۴۸ میلادی نگاشته شده است. درک او نسبت به گناهکار بودنش، چیزی است که هر شخص دیگری هم می‌تواند متوجه شود؛ او پیش از مواجهه با عیسی مسیح در راه دمشق یک قاتل بود (اعمال ۹). او در حدود سال ۵۲ میلادی رساله‌ای به کلیسای افسس می‌نویسد و می‌گوید کمترین مقدسین است (افسسیان ۳: ۸). همه مقدسین شامل همه قوم خداوند می‌شود؛ همه کسانی که ایمان آورده‌اند. او چرا این صحبت را می‌کند؟ آیا چون مردم را می‌کشته است؟ اگر به خواندن ادامه دهیم متوجه می‌شویم که پولس درباره فیض خداوند صحبت می‌کند؛ "... این فیض عطا شد که در میان امت‌ها به دولت بی قیاس مسیح بشارت دهم، و همه را روشن سازم که چیست انتظام آن سری که از بنای عالم‌ها مستور بود" (افسسیان ۳: ۸-۹). پولس با رشد در ایمانش به درکی بسیار زیبا در مسیح می‌رسد؛ اینکه دولت‌مندی مسیح بی‌نهایت است؛ که سرّی ناشناخته وجود دارد و ما نمی‌توانیم درکش کنیم، حتی اگر درکی محدود از نقشه‌اش داشته باشیم. او در فهم اینکه نمی‌تواند این موضوع را کاملاً درک کند، از فیضی که برای موعظه‌ی انجیل به او داده شده، شگفت‌زده است. نه تنها زندگی گذشته پولس، بلکه زیبایی انجیل و بیان کردن کار مسیح است که اینگونه او را تحت تأثیر قرار داده. او نهایتاً در رساله اول به تیموتائوس که نزدیک به کشته شدنش در حدود سالهای ۶۲ یا ۶۴ میلادی نوشته شده است می‌گوید که از همه گناهکاران کمتر است (اول تیموتائوس ۱: ۱۵). پولس در اینجا نه تنها به یاد می‌آورد که به کلیسا جفا می‌رسانده بلکه اعلام می‌کند که کفرگو و گستاخ نیز بوده است (اول تیموتائوس ۱: ۱۳). پولس هر چه در ایمانش رشد می‌کند، بدی گناهانش از یک سو و زیبایی مسیح، رحمت و محبتش از سوی دیگر بیشتر برایش آشکار می‌شود.

پولس دائماً از فیض و رحمت خداوند شگفت‌زده می‌شد و هر چه با خداوند بیشتر زمان می‌گذاشت، گناهکار بودنش بیشتر برایش آشکار می‌شد. او درک عمیق‌تری نسبت به جنگی که در ذهنش برپا بود پیدا کرد (رومیان ۷: ۲۳). این جنگ آنقدر سخت بود که پولس در نهایت فریاد کشید که "چه انسان بی‌چاره‌ای هستم" (رومیان ۷: ۲۴). هر چه به خداوند نزدیک‌تر می‌شویم، گناهکار بودن خودمان را بیشتر می‌بینیم. دیدن گناهکار بودنمان حتی اگر در آن لحظه دردناک باشد، بسیار خوب است چون تأثیری زیبا بر ما دارد. زمانیکه گناهکار بودن خودمان را می‌بینیم، رحمت و فیضی که خداوند به ما داده است را نیز واضح‌تر مشاهده می‌کنیم. آنگاه است که فروتن‌تر شده و بیشتر به شباهت نجات دهنده‌مان عیسی درمی‌آییم و لذت‌مان در خداوند افزایش می‌یابد. این افزایش شادی چیزی است که برای ایماندارانی که در اطرافمان هستند نیز نمایان شده و حقیقتاً تبدیل به نور و نمک برای این دنیا خواهیم شد.

متن‌های پیشنهادی برای مطالعه:

رومیان ۷: ۷-۲۵؛ ۸: ۱-۸

پرسش‌ها برای اندیشیدن:

چطور می‌توانم در ایمانم رشد کنم؟

چطور می‌توانم فیض و رحمت خدا را بهتر درک کنم؟

دعا:

ای خدای مهربان و رحیم! تو محبت هستی، با فیضت کم‌کم کن تا عرض و طول و بلندا و عمق محبت مسیح را درک کنیم و با آن به پری خدا برسیم. ما را از محبت مسیح لبریز کن تا تو را بیشتر جلال داده و شاهدان بهتری در این دنیای تاریک باشیم و دیگران با رحمتی که در قربانی شدن مسیح بر صلیب وجود دارد بیشتر آشنا شوند. در نام عیسی دعا کردیم، آمین! (به اول یوحنا ۴: ۱۶ و افسسیان ۳: ۱۴-۱۹ نگاه کنید که پایه‌های این دعا هستند)